

DO TEK

Informace pro farnost Vlašim

Červen 2018

Náklady na vydání 8 Kč

„Svatí Petře a Pavle, orodujte za nás!“

Vážení a milí farníci a čtenáři Doteku,

Naše studium mše sv. a jejích částí se tímto článkem uzavírá (ačkoli bychom na toto téma mohli ještě pokračovat). Minule jsme se zabývali svatým přijímáním spíše z praktického hlediska. Dnes bychom se zaměřili na to, co znamená pro náš duchovní život. Vzhledem k důležitosti tohoto tématu se již nebudeme věnovat závěrečným obřadům mše sv. (modlitbě po přijímání, požehnání, propuštění lidu a odchodu od oltáře).

Svaté přijímání

O tom, že duchovní plody svatého přijímání jsou veliké, svědčí i názvy, které křesťané od nejstarších dob dávali této části mše sv.

Mnozí církevní Otcové nazývali eucharistii „lékem nesmrtelnosti“, a odvolávali se tak na příběh o prvotním hříchu Adama a Evy, kvůli němuž ztratili přístup ke stromu života, jehož ovoce dávalo nesmrtelnost. Eucharistii vnímali jako ovoce nového stromu života – kříže.

Jiní Otcové nazývali svaté přijímání „pokrmem na cestu“. Odkazovali na příběh o proroku Eliášovi v 1Král 19,1–8. Prorok Eliáš je unaven utíkaním před královnou Jezabel, která mu usiluje o život. Chce zemřít. Hospodin mu ale přikazuje, aby se najedl chleba, který mu zázračně dává, a aby se v jeho síle vydal na cestu k posvátné hoře Chorebu. Mistři duchovního života vidí v tomto příběhu předobraz eucharistie, která nás posiluje na naší cestě životem do Božího království. Právě v častém svatém přijímání nacházíme sílu prát se s životem a kráčet dál.

Další název pro eucharistii je „sacramentum caritatis“ – svátost lásky (popř. „sacramentum unitatis“ – svátost jednoty). Odkazuje na jeden z účinků svatého přijímání, kterým je budování jednoty Církve. Tak jako všichni přijímají z jednoho eucharistického chleba, tak mají vytvářet jedno společenství Církve Kristovy.

Z mnoha dalších názvů svatého přijímání zmíním ještě jeden: „chléb silných“. Toto pojmenování chce jednak ukázat, že na svaté přijímání musí být člověk náležitě připraven – musí duchovně „zesílit“. Dále pak chce podtrhnout skutečnost, že eucharistie nás činí „silnými“ – dodává nám síly v duchovním boji proti ďáblu a jeho pokušením i proti našim vlastním neřestem a špatným vlastnostem. V neposlední řadě nás svaté přijímání posiluje v úsilí o ctnosti a dává vytrvalost v dobrém.

Pokud jde o ostatní účinky svatého přijímání (nezmíněné v souvislosti s různými názvy pro eucharistii), tím hlavním je bezesporu větší spojení s Kristem a nechávání se Jím proměňovat. Sv. Augustin v souvislosti s eucharistií připomíná, že zatímco tělesný pokrm se proměňuje v nás (strávíme ho a stane se naší součástí), u eucharistie jsme to my, kdo se proměňujeme v Toho, Jehož jsme přijali.

Ze všech zmíněných důvodů Církev věřícím ukládá, aby alespoň jednou za rok přijali Krista v Nejsvětější svátosti oltářní. Je to jakési nezbytné minimum, aby člověk duchovně nezakrtněl a neshnil.

U eucharistie platí – podobně jako u ostatních svátostí – ještě jedna důležitá věc: totiž, že čím lépe je člověk disponovaný pro její přijetí, tím větší duchovní plody (tradiční nauka Církve mluví o „ovoci“ svátostí) z ní vytěží. I když svátost působí vždy, platí, že její plodnost (ono „ovoce“) závisí na míře disponovanosti příjemce. Proto teologie hovoří o tom, že by stačilo jediné svaté přijímání, abychom se stali svatými. To bychom ho ale museli využít jaksi beze zbytku, což se obvykle neděje...

Svatá Kateřina Sienská jednou měla mystické vidění během mše sv. Viděla zástup lidí, kteří jdou ke svatému přijímání a v rukou drží různě velké svíčky. Někdo měl svíci velkou skoro jako paškál. Jiný měl zase úplně maličkou – téměř dortovou. Když odcházeli od svatého přijímání, někomu svíce hořela velkým plamenem, někomu menším, jiným skomírala a nemálo lidem nehořela vůbec. Když se sv. Kateřina ptala Pána Ježíše, co to znamená, dostalo se jí odpovědi, že lidé vytěží ze svatého přijímání tolik milostí, nakolik jsou disponováni. Ti pak, kterým svíce nehořela vůbec, jsou lidé přijímající svatokrádežně – ve stavu těžkého hříchu. Tak Boží milost nemůže působit, protože oni sami se vůči ní uzavřeli.

Bojovat proti rutině

Jedna holčička přijela s rodiči na venkov a pořád žasla nad novými a novými objevy věcí, které z města neznala. Například v noci vyvedla maminku na dvůr a s očima rozšířenýma úžasem ukazovala na hvězdné nebe a volala: „Podívej se na tu krásu!“. Děti mají úžasnou schopnost žasnout, nechat se uchvátit a nadchnout; stále objevovat na starých známých věcech nové a nové úžasné detaily (jednou je pro ně stará skříň jeskyní, jindy slují draka nebo bránou do jiného světa). Jsou pro nás v této záležitosti velkým vzorem

a inspirací. Možná i to má Pán Ježíš na mysli, když říká: „nebudete-li znovu jako děti, jistě nevejdete do Božího království“ (Mt 18,3).

Jak jsem již nastínil minule, i u svatého přijímání hrozí jisté riziko rutiny a automatismu. Právě proto, že mše sv. je „pořád stejná“ a eucharistie pořád chutná stejně (jako mana, kterou Hospodin sytil Izrael putující na poušti), je zde silné pokušení, že nám jaksi zevšední. I ty nejsvatější věci mohou člověku zevšednět a může si jich přestat vážit – víme, jaký je (žel Bohu) rozdíl mezi prvním svatým přijímáním a několika stovkami těch následujících. Právě proto mistři duchovního života a světci doporučovali věřícím v každé době, aby bojovali proti tomuto pokušení rutiny a zevšednění. U některých jejich dobrých rad (na něž se bohužel trestuhodně zapomíná a kterými se dnes mnohdy povýšeně pohrdá pro jejich „zastaralost“) se spolu krátce zastavíme.

Prvním a hlavním prostředkem, který jsem již zmiňoval v minulém článku, je právě eucharistická adorace nebo modlitba před svatostánkem, kde je přítomný Pán Ježíš v Nejsvětější svátosti oltářní. Instrukce o účtě eucharistie mimo mši sv. k tomu poznamenává: „Ať věřící také pamatují, že modlitbou před Kristem Pánem ve svátosti prodlužují sjednocení s Ním, dosažené při svatém přijímání, a obnovují smlouvu, která jim dává sílu, aby svým chováním a celým životem udrželi to, co při slavení eucharistie vírou a svátostně přijali“. Adorace a modlitba před svatostánkem tedy prodlužují naše spojení s Kristem a pomáhají nám uchovat si ve vztahu ke svatému přijímání náležitou zbožnost, úctu a živý vztah k Tomu, Jehož přijímáme.

Podobně tiché díkyvzdání po svatém přijímání a po mši sv. nám pomáhá budovat osobní vztah s eucharistickým Kristem a umožňuje nám, abychom s Ním hovořili pokaždé trochu jinak – podle toho, co prožíváme a co s Ním potřebujeme „probrat“. Někdy bude převažovat chvála a díkyvzdání, jindy budeme prosit za své potřeby nebo za záležitosti těch, které nosíme ve svých srdcích nebo nás žádali o modlitbu. Někdy budeme s Kristem mluvit o svých radostech a starostech, úspěších nebo zklamáních. Budeme prosit o nějakou ctnost nebo o sílu bojovat s nějakou naší neřestí či slabostí... A konečně také někdy dojdeme jen k jakémusi spočinutí v Něm, kdy Mu budeme jen tiše naslouchat a nořit se do Něho nebo jen budeme zamilovaně opakovat nějakou střílnou modlitbu nebo verš z Bible, který se dotkl našeho srdce.

Jeden spolubratr ještě coby seminarista odjel o prázdninách na nějaký čas do trapistického kláštera, aby tam zlepšil svůj život modlitby. První lekce, kterou

mu v oblasti modlitby dal opat, byla hned první den. Po ranní mši sv. hned běžel do refektáře na snídani. Opat si ho pak zavolal a řekl mu: „Bratře, Vy jste sem přijel zlepšit svůj život modlitby... a ten nejlepší možný okamžik pro modlitbu jste právě promarnil.“ Na kamarádův nechápavý výraz zareagoval: „Nejdůležitější a nejlepší okamžik pro modlitbu je přeci chvíle po svatém přijímání, kdy máme Pána Ježíše ve svém nitru. Proto je nejen nevychované hned po mši utéct a ani Mu nepoděkovat, ale je to i projev toho, že vlastně nevíte, co je opravdu důležité.“ Seminarista se zastyděl a od dalšího dne již trávil s bratry trapisty dlouhé minuty díkůčiněním po mši sv. Byla to prý největší a nejdůležitější lekce pro zlepšení jeho modlitebního života.

Další pomocník v boji proti rutině je přípravná modlitba přede mší sv. Jak už jsem zmiňoval, je velmi plodné přijít na mši sv. o několik minut dříve a pomodlit se buď z kancionálu nebo modlitební knížky, anebo prostě jen vlastními slovy prosit Krista o to, abychom bohoslužbu prožili s užítkem.

Mnozí duchovní autoři mluví o tom, že máme mši sv. jaksi protáhnout do celého dne. Můžeme den rozdělit na čas před ní a po ní. Pokud jdeme na mši večer, můžeme se první část dne ve svých modlitbách na ni připravovat (přečíst si čtení a rozjímat o nich, myslet na osoby, za něž se chceme na mši modlit, atd.) a ve svém srdci rozněcovat touhu po setkání s Kristem v Božím slově a eucharistii. Druhou část dne pak můžeme strávit díkůvzdáním, a to až do chvil před usnutím. Pokud na mši sv. jdeme ráno, můžeme uléhat s myšlenkami na ranní bohoslužbu a následující den pak trávit díkůvzdáním za ni... Zkrátka vynalézavosti se meze nekladou.

Závěr

Tento seriál o mši sv. jsem psal proto, abych (nejen) těm, kteří mne o to žádali, pomohl lépe pochopit a prožívat mši svatou – největší důkaz lásky, který nám Kristus zanechal zde na zemi. Jistě jsem toho dost opomněl, mnoho nevysvětlil dobře nebo napsal příliš složitě či odborně. Přesto si ale myslím, že nejlepším výkladem mše je sama mše svatá dobře slavená a prožívaná – s opravdovou touhou po Pánu Ježíši a ochotou nechat se Jím proměňovat a překvapovat.

To Vám, milí čtenáři, také ze srdce přeji a k tomu Vám žehnám.

VÁŠ P. PETR HAVLÍK

ThLic. Ing. Zdenek Wasserbauer, ThD.

V sobotu 19. května při slavnostní bohoslužbě v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha přijal biskupské svěcení Zdenek Wasserbauer, generální vikář pražské arcidiecéze. Novým pomocným biskupem pražské arcidiecéze ho 23. ledna jmenoval papež František.

Světitelé z Čech i Moravy

Hlavním světitelem byl kardinál Dominik Duka, spoluvěřiteli Mons. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský, a Mons. Jan Vokál, biskup královehradecký.

„Vesnicí, kde jsem se narodil, totiž procházela hranice obou diecézí – tedy Čech a Moravy. Chtěl bych je takto symbolicky propojit,“ uvedl Wasserbauer. Jako své heslo si zvolil Oratio, Verbum, Ardor (modlitba, slovo, horlivost), ve znaku má plameny; ve spojení s třetím slovem z hesla ho podle jeho slov charakterizují. Obojí pak odkazuje na to, jaký chce být jako biskup.

Na jeho znaku je ve zlatém štítu černý kříž, symbol Kristovy smrti, který prozařují zlaté paprsky vzkříšení. Z červeného srdce vystupují a do celého světa se rozlévají čtyři červené plameny, které představují čtyři evangelisty a apoštolský zápal. Černá a zlatá jsou také symboly pražského arcibiskupství. Nový biskup dostane také od pražského arcibiskupství novou berlu.

Při slavnosti byly u oltáře vystaveny ostatky sv. Jana Nepomuckého, na pět minut se rozezněl zvon Zikmund, největší v katedrále i v celé zemi.

Zdenek Wasserbauer je knězem pražské arcidiecéze. Narodil se 15. června 1966 v Novém Městě na Moravě a vyrůstal v obci Sázava u Žďáru nad Sázavou. Po gymnáziu pokračoval na Vysoké škole zemědělské v Praze–Suchdole, kterou ukončil inženýrským titulem. Po

absolvování vojenské služby v roce 1990 zahájil studia bohosloví na obnovené Katolické teologické fakultě v Praze Dejvicích. Po roce byl kardinálem Tomáškem vyslán k dalšímu studiu na Papežské lateránské univerzitě v Římě.

Vysvěcen na kněze byl 30. září 1996 kardinálem Vlkem a začal působit jako farní vikář v Praze 4 v michelské a lhotecké farnosti. Od roku 1998 pobýval opět v Římě na Papežském institutu Teresianum na postgraduálním studiu v oboru spirituální teologie. Roku 2003 ukončil svá studia obhajobou doktorské práce na téma Teologie a spiritualita diecézního kněze v církvi jako společenství na počátku třetího tisíciletí.

V letech 2000–2010 působil jako spirituál pražského kněžského semináře a současně vedl rekolekce, exercicie pro různé skupiny lidí. K 1. říjnu 2010 byl uvolněn z funkce spirituála a jmenován farářem farnosti u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně na pražských Vinohradech. Od dubna 2016 působil jako generální vikář pražské arcidiecéze. 23. ledna 2018 ho papež František jmenoval pomocným biskupem pražské arcidiecéze.

Jako titulární biskupský stolec přidělil papež František Mons. Wasserbauerovi butrintskou diecézi (Dioecesis Buthrotia). Toto dávné biskupství na jihu dnešní Albánie při hranici s Řeckem patřilo do poloviny 8. století do římského patriarchátu a posléze přešlo pod Konstantinopolský patriarchát. Vykopávky starověkého a raně středověkého města Butrint byly díky svému rozsahu a stavu zachování zapsány v roce 1992 na seznam světového dědictví UNESCO.

Rozhovor s Mons. Zdenkem Wasserbauerem

Vaše svěcení proběhne v předvečer svatodušních svátků. Jak se na to připravujete?

„Vnímám zde hlubokou symboliku, protože svěcení je ve své podstatě veliké vylití Ducha svatého a ten proměňuje svěcence, v mém případě v biskupa. V současnosti rozesílám oznámení, sháním si biskupské oblečení a insignie, ale podstatná je duchovní příprava, takže se, nakolik mi to dovolují povinnosti, modlím, čtu o biskupské službě a před vysvěcením budu mít duchovní cvičení. Snažil jsem se dobře prožít

Velikonoce a nyní nás čeká přenesení ostatků kardinála Josefa Berana z Říma, který je příkladem svatého biskupa.“

Co pro vás znamená přivezení ostatků kardinála Berana?

„Já jsem se sice s kardinálem Beranem osobně nikdy nesetkal, ale jako bohoslovec a poté kněz studující v Římě jsem bydlel v Nepomucenu, kde byl jeho duch stále cítit. Jsou tam jeho obrazy, pokoj s postelí, kde bydlel a zemřel, a pak malinká kaplička v prvním patře, takzvaná Beranova kaple, kde jsem se často rád modlil. V současné době se podílím na procesu jeho beatifikace, takže mi prochází rukama mnoho materiálů o něm. Mám k němu stále větší úctu a repatriace jeho ostatků bude jistě silným duchovním momentem. A také připomínkou komunistických hrůz!“

Vy jste původně zemědělský inženýr, ale po roce 1990 jste vstoupil do semináře...

„Ano, když jsem přišel na vysokou školu, byl jsem přesvědčen, že se budu jednou věnovat práci v zemědělství, vrátím se k nám na vesnici, ožením se a tam budu žít podobně jako generace mých předků. Během studia se mi ale začalo stále víc honit hlavou jiné povolání – řeholní či kněžské – a postupně dozrávalo. Takže když

jsem vysokou školu končil, už jsem věděl, že chci být knězem. Po státnicích v roce 1989 jsem pak odešel na rok na vojnu, během které přišla sametová revoluce. Když se ukázalo, že se režim definitivně zlomil, podal jsem si na konci vojny přihlášku do semináře a byl jsem přijat. První rok jsem absolvoval Praze a pak jsem byl poslán studovat v Římě.“

Jaké bylo vaše domácí duchovní zázemí a jak vaši volbu přijali rodiče?

„Jsme rodina po generace věřící, katolická, takže víra pro mě byla od malička přirozenou součástí života. V době středoškolských studií pak došlo k jakémusi osobnímu probuzení, k osobnímu přijetí víry, což asi

potřebuje udělat každý dospívající člověk. A rodiče? Ti to přijali, z jedné strany klidně, ale z druhé strany trochu bolestně, protože měli před očima kněze za komunismu, kteří nic nemohli a byli většinou izolovaní a zavření na nevábné faře. Měl jsem výborné rodiče, ale byli to prostí lidé, kteří celý život těžce pracovali. Ač věřící, neznali hloubku duchovního života, který je klíčový pro pochopení každého duchovního povolání. Dnes už nežijí, ale věřím, že se z mé životní cesty radují v nebi a pomáhají mi přímluvou.“

Studia v Římě po roce 1990, to bylo tak trochu zjevení, ne?

„Samozřejmě. Byl to určitý šok. Za komunismu tam mladí muži jen emigrovali, a najednou volně otevřené hranice. Mě osobně oslovil během 1. ročníku semináře tehdejší rektor P. Karel Pilík, kterého jsem znal již z dob svých vysokoškolských studií a kterého jsem si vážil. Byl to člověk velikých kvalit a na svém místě. Řekl mi, že si myslí, že bych měl jít studovat do Říma. Moje reakce byla nejprve odmítavá, ale on odpověděl: ‚Nech si to projít hlavou, modli se a po Velikonocích se tě zeptám znovu. Budeme se za to modlit.‘ Opravdu jsem se hodně modlil a také se ptal lidí, kterým jsem důvěřoval. K mému údivu mi všichni říkali, ať určitě jdu. Takže když si mne P. Pilík po Velikonocích zavolaal, tak s určitými obavami, jak to budu zvládat, jsem nakonec kývnul. Dnes jsem za to studium ve svatém městě Bohu moc vděčný. Bylo to veliké obdarování – a to v mnoha rovinách. Studovat v Římě znamenalo kromě vysoké úrovně římských univerzit naučit se dobře jazyk, bylo to setkání s univerzální církví, se studenty z celého světa, a pak samozřejmě papežské bohoslužby, katakomby, hroby světců, římské baziliky a kostely a celá atmosféra Říma, srdce církve.“

Po studiích jste se vrátil a šel rovnou do pražské farnosti...

„Ano, když jsem byl v 5. ročníku, pan kardinál Vlk učinil výjimku a už po Vánocích mne vysvětil na jáhna. V červenci jsem nastoupil do farností Praha-Michle a Lhotka. Na práci jsem se těšil. Rád na ty dvě farnosti vzpomínám a dodnes tam mám přátele. Po dvou letech mě pan kardinál Vlk vyzval, abych se vrátil do Říma a pokračoval v postgraduálním studiu. Studia jsem ale po dvou letech přerušil, protože jsem byl jmenován spirituálem v semináři. Doktorát jsem pak dokončoval s velkým vypětím a v časové tísní. Spirituálem arcibiskupského semináře jsem pak byl deset

let, až do roku 2010. Poté jsem se stal farářem u Nejsvětějšího Srdce Páně na Vinohradech a po pěti letech jsem byl, k mému velkému překvapení, jmenován moderátorem kurie a po pár měsících generálním vikářem pražské arcidiecéze.“

Vraťme se ještě k období spirituála v semináři. To je podle mne velmi zajímavá a důležitá role. Předpokládám, že jste poznal všechny kněze, všechny mladé kněze v diecézi...

„Ano. Za těch deset let jsem poznal mnoho kněží nejen v naší diecézi, ale v celé české provincii. A s mnohými mne dodnes pojí hezké přátelství.“

Co pro vás znamenalo být spirituálem?

„Být spirituálem znamená zásadně se podílet na formaci budoucích kněží a jejich přípravě na toto poslání. Byl jsem spirituálem rád, i když nebylo z mnoha pohledů jednoduché doprovázet lidi, kteří si přinášejí různé osobní problémy, jsou dětmi své doby a v dnešní době se rozhodují pro tak závažné poslání a povolání, jakým je kněžství. To samozřejmě přináší určité tlaky, napětí a vnitřní boje. Být toho svědkem a doprovázet je – samozřejmě v závislosti na tom, kam vás sami pustí... Snad se to u většiny dařilo, komunikace fungovala většinou dobře, ale bylo to velmi náročné, zodpovědné a z určitého pohledu velmi vysilující. Snažil jsem se v té době také jezdit po farnostech zastupovat kněze nemocné nebo na dovolené. Jsem i za to velmi vděčný, protože díky tomu znám docela dobře diecézi. Hodně jsem dával rekolekce nebo během prázdnin exercicie. To byla zase jiná zkušenost intenzivního duchovního vedení a doprovázení manželů, katechetů, studentů, řeholnic a kněží. To je velmi krásná kněžská práce, která mě posouvala a obohacovala.“

Adepti na kněžství byli dětmi své doby. Co jste tím myslel?

„Mnoho věcí, které patří k člověku dneška. Dnešní člověk se obecně velmi těžko rozhoduje a nerad činí definitivní rozhodnutí. Anebo z jiné oblasti – ten masivní příliv mobilů, počítačů, internetu atd. Když jsem nastoupil do semináře já, s počítači se teprve začínalo. Když jsem byl v Římě jako student, tak tam počítače skoro vůbec nebyly, mělo je pár jedinců, ale už když jsem se vrátil na postgraduál, v Nepomucenu najednou byla počítačová místnost a počítač měl snad každý. A já zjistil, že to obrovským

způsobem změnilo život celé koleje, protože předtím jsme měli mnohem více času a otevřenosti pro různé společné akce, mnohem více jsme nacvičovali různá zpívání, bylo víc osobní komunikace, a – řekl bych – také zábavy.“

Jaké jste si vlastně vybral biskupské heslo?

„Oratio, Verbum, Ardor (přibližně – modlitba, slovo, zápal/oheň). Myslím, že podstatou biskupské služby je modlitba a Boží slovo, proto Oratio – modlitba, bytí s Bohem a Verbum – slovo, kázání. Když si v Markově evangeliu Ježíš vyvolil apoštoly – a biskup je nástupce apoštolů – tak jim říká, že je povolal k tomu, aby ‚byli s ním‘ a že je pošle kázat. Také ve Skutcích apoštolů pak apoštol Petr říká: Musíme vybrat jáhny, protože my se musíme jako apoštolové věnovat modlitbě a službě slova. To jsou tedy ty dva základní úkoly biskupské služby. A k tomu jsem si ještě dovolil přidat něco osobního: Ardor (tedy zápal, nadšení). Aby modlitba i hlásání a celá moje biskupská služba byla horlivá.“

Svěcení v předvečer Svatodušních svátků, to je docela velký zápal. Máte ve vašem biskupském znaku oheň?

„Uvidíte ho tam. Prolíná se tam symbolika plamenů a čtyř evangelistů.“

Jak byste chtěl žít jako biskup?

„Má role je specifická v tom, že budu biskupem pomocným, a tedy můj první úkol, proč jsem byl vybrán pro biskupský úřad, je pomáhat diecéznímu biskupovi. Tedy současnému panu kardinálovi a jeho nástupcům. To znamená sledovat, co jim leží na srdci, co vidí jako dobro diecéze, a snažit se jim pomoci to uskutečňovat. To vidím jako zásadní a klíčové. Vedle toho jsem stále generální vikář, něco jako zástupce pana kardinála, což je obrovská agenda a spousta práce. A kdybych měl shrnout, jak bych chtěl žít a tyto své úkoly plnit, tak bych řekl ‚svatě‘. Přijetí biskupského svěcení bude pro mě na prvním místě výzvou k ještě hlubšímu duchovnímu životu. Moje hlavní touha je žít lépe a žít naplno ve službě naší arcidiecézi a univerzální církvi.“

D. BRŮHOVÁ

převzato z časopisu *Nové Město*

Dostal jsem „za pokání“ pomodlit se desetkrát růženec!

Jednou mi jeden kněz, u kterého jsem se zpovídal v Paray-le-Monial, uložil pokání: pomodlit se desetkrát růženec. Takové pokání mi připadalo tradiční. Přiznám se, že na takové úkoly nejsem zvyklý, něčím mi odpudivě připomínají školní tresty. Ale ani by mě nenapadlo se z toho nějak vykroutit.

Tak jsem se do toho dal, odříkával jsem otčenáše a zdrávasy čím dál rychleji jako nějaký expert na rychle odbyté modlitby. Najednou mi to přišlo směšné. Takhle přeci chutnaly mé tresty z dětství, kdy jsem vlastně nechápal, proč mám něco dělat. Uvědomil jsem si, že místo toho, abych se modlil, usiluju jen o rychlost, jako bych běžel nějaký závod, kde každá modlitba představuje překážku, kterou je nutné co nejrychleji přeskočit.

Po třech růžencích jsem se tedy rozhodl takovýto závod ukončit. Abych dodal svému konání nějaký smysl, rozhodl jsem se příštích sedm dní modlit jeden růženec denně. Tak nebudu v pokušení dosáhnout cíle co nejrychleji, budu si moci modlitbu vychutnat. Ale byla to zbytečná opatrnost: další tři růžence byly úplně stejně nudné a nesmyslné. Začal jsem si myslet, že tohle pokání jsem dostal právě proto, že je tak nudné, abych se zřekl své vlastní vůle a prostě odříkával modlitbu bez přemýšlení.

Čtvrtý den se tedy rozhodnu každý otčenáš a zdrávas růžence věnovat někomu, na kom mi záleží. A začíná se mě vnitřně dotýkat, když vzpomínám na všechny „své osoby“, jak říkávala moje matka členům své rodiny.

Pátý den při modlitbě myslím na všechny, které znám a o nichž vím, že trpí. Růženec uteče rychle, jsem spokojený.

Další den se rozhodnu obětovat modlitbu za všechny, které nemám rád, kterým něco vyčítám.

Zbývá sedmý den a poslední růženec, který věnuji všem, kteří mi nějak ublížili. Zjišťuji, že jsem asi objevil smysl svého pokání.

Oded' se chci modlit růženec pravidelně.

Zpracováno podle knihy Thierry Bizot, Křesťan v záběhu,

EUCHARISTIE – DAR LÁSKY

Při poslední večeři s učedníky nám Ježíš zanechal největší znamení své lásky. Vzal chléb, vzdal Bohu díky, lámal, dával svým učedníkům a řekl: „Vezměte a jezte z toho všichni: toto je moje Tělo, které se za vás vydává.“ Po večeři vzal také kalich, znovu vzdal Bohu díky a řekl: „Vezměte a pijte z něho všichni: toto je kalich mé Krve, která se prolévá za vás a za všechny na odpuštění hříchů. Toto je smlouva nová a věčná. To konejte na mou památku.“ – Tato událost se zpřítomňuje i dnes při každé mši svaté a nám je dána ta velká možnost, že... – Dokončení věty najdeš v tajence, když do připravených okének dopíšeš podle čísel správná písmena.

TAJENKA:

13

1 14 2 5 3 4 11 16 4 4

7 18 4 6 10 12 15 12 1

6 1 9 10 20 1

8 3 4 11 16 5

5 11 7 17 6 14 6 1 12 1

11 19 10 12 11 13 14 6

9 4 13 17 16

I	K	U	J	T	I	Š	E	M	Ř	A	N	C	H	O	S	P	V	Ž	Á	R
4	8	14	6	16	10	20	1	12	18	5	19	2	17	11	7	13	9	15	3	

Ze života farnosti

P. Jaroslav bude slavit v sobotu **16. června** 20 let svého kněžství. **Děkovná mše sv.** se uskuteční v 15:00 ve farním kostele. Po mši bude následovat farní odpoledne s pohoštěním pro všechny na farní zahradě a v besídce.

Ve stejný den, tedy v sobotu 16. června, se budeme loučit s naším farním vikářem – neboli panem kaplanem **Petrem Havlíkem**. Za dobu, kterou s námi ve farnosti strávil, jistě mnohým přirostl k srdci, a tak to nebude loučení snadné.

Chceme mu proto poděkovat za práci, kterou ve farnosti vykonal, za jeho službu nám, farníkům. My jako redakce Doteku speciálně děkujeme za sérii článků, kterými nám osvětloval tajemství mše svaté, a které

byly nejen zajímavé, ale i poučné.

Vyprošujme mu proto společně Boží požehnání, ochranu a pomoc Panny Marie a hlavně všechny dary Ducha Svatého, které bude ve své kněžské službě potřebovat.

Farní tábory

1. příměstský farní tábor – 16.–20. 7. 2018

Přihlášky u Mirky Ptáčkové

2. pro děti ve věku 9–15 let – 20.–27. 8. 2018

Kontakt: Katka Follerová – 732 788 456

3. pro děti ve věku 6–9 let – 27.–30. 8. 2018

Kontakt: Nicol Jirásková: 732 257 130, nicoljiraskova@seznam.cz

Farní charita Vlašim

Program červen 2018

1. 6. 2018 – 9:00 – 12:15 – 5. setkání účastníků Akademie třetího věku: PRVNÍ REPUBLIKA – 100 let od vzniku Československa

Přednášející: Mgr. Petra Hirtlová, Ph.D., ředitelka CCV na ARC – VŠPSV

Název přednášky: Jak se žilo v Československu

Přednáška se podívá na běžný život v období První republiky. Dozvíte se, kdo byl obdivovanou hvězdou filmového plátna, u koho se dávalo šít oblečení, kam se chodilo na výlety, kam na obložené chlebičky, jak se pracovalo, studovalo i trávil volný čas

místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

5. 6. 2018 – 14:00 – Trénování paměti

místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

7. 6. 2018 – 15:00 – Klub seniorů při FCH Vlašim – Panenky Kiwanis

místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

12. 6. 2018 – 14:00 – Trénování paměti

místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

14. 6. 2018 – 15:30 – Přednáška PhDr. Ireny Lesové

Téma: Přemáhání lenosti jako boj o smysl života

místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

19. 6. 2018 – 14:00 – Trénování paměti

místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

21. 6. 2018 – 15:00 – Klub seniorů při FCH Vlašim – výroba mýdel

místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

26. 6. 2018 – 14:00 – Trénování paměti

místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

28. 6. 2018 – 15:00 Klub seniorů při FCH Vlašim – zakončení školního

místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

Kde brát v životě radost?

Ježíš pozdvihl oči k nebi a modlil se: „Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě ve světě, aby měli v sobě plnost mé radosti. Neprosím, abys je ze světa vzal, ale abys je zachránil od Zlého.“ (srov. J 17, 11b-19)

Život přináší mnohdy situace, které jsou těžké a naplňují nás bolestí. Nenávist, zrada, zneužívání, rozdělení, neodpuštění, závist... Všechna jednání, kde chybí touha po dobru a cílem je druhému ublížit. Setkáváme se s nimi od malička až do konce života a provází je smutek.

Jsou ale i situace, které nás naplňují nadějí. Zkušenost nesobecké lásky, ohleduplnost, zastání, pomoc, obdarování, věrnost, odpuštění... Všechna jednání, kdy cílem je především dobro druhého. Taková jednání provází radost a proměňují svět.

Ježíš chce, abychom žili v radosti. Žijeme-li v jeho blízkosti a bereme-li jeho slova vážně, můžeme tuto radost zakoušet a přinášet ji do tohoto světa. Ať už slovy, kterými druhého potěšíme či povzbudíme, nebo činy, kdy se druhého zastaneme, pomůžeme mu, jsme s ním.

Budme nositeli radosti, a ne smutku.

Nejsme se na to sami, prosí za nás sám Ježíš.

Ježíš řekl:

*„Zůstaňte v mé lásce,
aby moje radost byla ve vás
a aby se vaše radost naplnila.
Milujte se navzájem,
jak jsem já miloval vás.“
(srov. Jan 15, 9–12)*

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Vlašim, Husovo nám. 46, Vlašim, 258 01; <http://www.farnostvlasim.cz>, e-mail: vlasim.fara@seznam.cz
Příspěvky do časopisu se přijímají na adrese Smetanova.D@seznam.cz,
Klara.Vondrackova@seznam.cz
Vychází 10x ročně, uzávěrka 15. dne v měsíci. Náklady na tisk: 8 Kč
Tisk: Karel Pazdera, Pod tratí 1511, Vlašim